

Νέχω τὰ βουνὰ συντρόφους,
μοναχὸν μου νὰ ρεμβάζω,
καὶ τῆς γῆς τοὺς φιλοσόφους
νύκτα μέρα νὰ διαβάζω.

Ἔβω τὰ γεννητούρια
καὶ τῶν παιδιῶν ἡ φοῦριχ.
Κλωτοῖαίς 'τοὺς ἄνδρας δίνω,
δὲν δίλω πιά παιδί,
δὲν θέλω νὰ προτείνω
κοιλίαν ἀναιδέη.

Ὁ τοκετὸς προσήκει
μόνον εἰς τὰς προστύχους,
ὅπου φοροῦν ποδὶ...
Εἶν' αἰσγῶν, εἶναι ῥίκνη,
ἐκεῖ πού κανεὶς στίγους
νὰ κἀνης καὶ παιδιᾶ,
κι' εἶσι νάχνης ἐνταυτῇ μίς 'στὰς ἄλλας ἀσχολίας
τοκετὸν τῆς κεφαλῆς, τοκετὸν καὶ τῆς κοιλίας.

Ἄς μὴ λήν πιά γιὰ 'μας κι' ὁ Ροῖδης καὶ κανένας
παλαιὰς κοινοτοπίας,
πρέπει πλέον νὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς γέννας
χάριν αξιοπρεπείας.

Ἔβω τοκετὸς χυδαῖος
κι' ἄς ζητήσωμαι σπουδαῖος
εἰς τὸν μέλλοντα καιρὸν
καὶ τὸ φύλον τὸ σκληρὸν
κάπως γόνιμον νὰ γίνῃ,
κι' ἐπὶ τέλους ὅπως ὅπως
ἄς βρεθῇ κανένας τρόπος
νὰ γεννεθλοῦν κι' ἐκείνοι.

Καὶ γι' αὐτὸ θὰ τρέξ' ἡ γλώσσα καθημέρας κυρὰς γαλιάνδρας,
πούχει· νουν συγγραφικόν...
ποῖος εἰςθεῖται ἂν κι' ἡ φύσις δὲν προώρῃσι τοὺς ἄνδρας
γιὰ δουλειαῖς τῶν γυναικῶν,
ἀλλ' ἐμεῖς ἡ βλακεντίας τοὺς ἀφῆσται μὴ 'μέρα
νὰ μᾶς κἀρουν τὸν αἶρα,
καὶ νὰ λένε πῶς δὲν κάνουν τὰ 'δικὰ μας τῶ μετὰ
γιὰ μεγάλη καὶ 'ψηλά.

Φθάνει πλέον, προσφιλεῖς μου, μικροχρόνιος βλακεία,
φθάνει τόση καταισχύνη,
τὸν συμβῖον μου τὸν βλάκῃ θὰ τὸν 'τύσω γυναιεῖα
Σαρδανάπαλος νὰ γίνῃ.

Καὶ θὰ 'πὼ 'στὴν Περικλίτου νὰ κτυπήσῃ τὸ ποδᾶρι
'στὸν 'δικὸ της τὸν σαλιάρη,
νὰ μὴ ρίβῃ μίς 'στὸ σπῆτι, νὰ μὴ εἶναι νιπὶ Ρεβέκκα,
νὰ φανῇ κι' αὐτὴ λογία κι' ἥρωϊς κι' ἀνδρουργαῖκα,
καυχημέ μᾶς καὶ καμάρι τοῦ λογίου μᾶς μουκίτου
καὶ 'στὸ τέλος Ἀσπασία νὰ γενῇ τοῦ Περικλίτου.

(Τίτοιμος λόγους 'στὰς κυρίας ἀποτείν' ἡ λιμαδάρη
καὶ δριμεῖς κι' ἐνδονωτάτους,
ὅταν ἔφαγα 'στὴν σάλα ξεπροβάλλ' ἡ Θεοδώρα,
κυβερνήτρια τοῦ κράτους,
μὲ λουλούτζι καὶ 'στὰ χέριχ, μὲ λουλούτζι καὶ 'στὸ στήθος,
καὶ τοιαῦτα ρητοῦρι· 'στὸ συνοδείζον πλῆθος.)

Ἡ Θεοδ.— Ὡ κυρία μοι μεγάλα, προσφιλέστατόν μου
ἔρχομαι ἐκ τῶν Ἀνακτόρων,
ὅπου μόνος συνιγιύθη μὲ τὸν Ἀνακτα τὸν φίλον
ἐιδωμάτων διαφόρων,
ὡς ἐν μέλος τῆς φιλιότητος καὶ σεπτικῆς οικογενείας,
ἀπολυύσας ἀπιστεύτου καὶ φιλόδοξου εὐνοίας,
καὶ κωθίσας εἰς τὴν θίαν τῆς ἀούσης Βασιλείας
μὲ μυρία διαχύσεις.
Κι' ὅταν ἔφαγα μὲ κίρι σάν εἰκίσις τοῦ σπητιοῦ
'στοῦ κυρίου μοι τὸ μπράτσο ἐστηρίχθη τὸ δεξιόν,
καὶ κατῆλθον μετ' ἐκείνου 'στὸν μπαζὶ τοῦ Παλατιοῦ
λίγωντάς του χωρατάδας εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ.
Περπατοῦσα μίς 'στὰ ρόδα κορδωμένους κι' ἄνθρωπος
κι' ἔλεγα περὶ τοῦ κράτους, τῶν ἐξέδων τοῦ κι' ἐσόδων,
καὶ στραφεῖς ὁ κύριός μοι πρὸς ἐμὲ περιχαρῶς
ἔφη, Συμβουλί, μοῦ λίγει πῶς πατοῦμαι ἐπὶ ρόδων;
Κι' ἀμυβάλλετα, τοῦ λίγω, πῶς γιγῆκαν ὅλα ρόδι;
καὶ δὲν 'παύμας νὰ λίμε καλαμποῖριχ πνευματώδη,
καὶ τὸ πνεῦμα μᾶς ἐσκήρα
κι' εἰμῆθ κι' εἰ δὲθ' ἡμᾶς σπέρτα.

Ρόδα δὲ μὲ σηματοῖον μοῦ ποσεῖρε ποικίλα
μαργαρίταις, ἀνιμῶναις, παπαρούναις, ριζαντά,
κι' ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρός μᾶς ἐκελὰδ' ἡ Φιλομήλα
τοῦ κυρίου μοι τῆς γλύκαις, τῆς Θεοδώρας τὸν σεβντά.
Ἀναφέραμεν ἐν τούτοις καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς πορφόρας,
κι' αὐτὸς μὲν 'στὴν μάγον νῆσον ἱπορεύθη τῆς Κερκυραῖς,
ἐγὼ δὲ ροζίζων δίος πρὸς τ' ὠραίον μοι τὸ φύλον
εὐσεβάστως νὰ προσπύρω τριαντάφυλλον μὲ φύλλον.
Ὡ κυρία μοι μεγάλα, συμπονώ 'στὰ βᾶσανά σας
κι' ἀληθῶς ἀναγνωρίζω τὰ πικρὰ παρᾶπονά σας,
ὕπερ τούτων δ' ἀγχαῖω κι' εὐαγούμενος καὶ νῆφρον,
κι' ἂν ἀκόμη σας ἀρνούται δικαιώματα καὶ ψῆφρον,
πλὴν πιστεύω πῶς κι' ἀπείω μὲ τὴν γλώσαν πού κληῖ
θὰ συνδράμεται τὴν κάλην τὸν πιστοῦ Καλλιφρονᾶ.
Εἰςευρα πῶς ὁ Ροῖδης, πρὶν τὸν βῆμα νὰ σας κόψῃ,
πῶς τὸ φύλον σας θὰ σκόψῃ,
προκαυτῆσαις δ' ὅλα ταῦτα καὶ τὸν χλόον καὶ τὴν φῆ
ἐπασα τὸν ὑπριστὴν σας ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην,
κι' ἂν πολὺν ἀκόμη χρόνον καρρωθῶ 'στὴν Ἐξουσίαν
τότε δὲν θὰ παραβίβω κάθε νόμιμον θυσίαν.
'Ἰσως δὲ κι' ἰδιαίτεραν ἀνδρόσυμω Βουλὴν
νὰ συνέργητ' ἐκεῖ πέρα καθημέρι κυρία πρώτη,
καὶ πρὸς πᾶσαν ἀτακτοῦσαν ὡς Μεδούσης κεφαλὴν
θὰ προτίνω τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου Μιστριώτη,
τίλος πάντων θὰ σας κάμω τῆς Θεοδώρας ἐφημέλλους,
ὅπου μάχεταί μ' ἀνέμους, μὲ θεσμούς κι' ἀνεμοκύλους.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἡ εἰσποινα, πού τὴν Αὐλὴν τιμᾷ,
κι' ἔλον τὸ πλῆθος μανιναί καὶ τὴν χειροκροτεῖ,
ὅταν μίς 'στὸ Συνεδρίον κι' ὁ Φασουλὴς χυμᾷ
καὶ 'στῆς Ρεβέκκας ρίχνεται καὶ τῆς χειραφετεῖ.)

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Εἰς τὸ Μεγάλον Θέατρον ἀπόθε θυσιῶν
κι' ἡ λιγυρὰ Ζαντρε Πασκάρ τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου
εἰς ἐπερίθε μᾶς καλεῖ ἐκ τῶν σπανιωτάτων
κι' ἀνάμικτον ἐκ Γαλλικῶν κι' Ἑλληνικῶν ἡρώων.

